

Dominație mondială

Dominațiile mondiale din trecut și dominația mondială viitoare

Frank Binford Hole

© Beröa-Verlag, Online începând de la: 13.03.2021, Actualizat: 13.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Un duh de neliniște a cuprins în zilele noastre aproape lumea întreagă. Ea a devenit o caracteristică așa de evidentă a timpului nostru, căci chiar și observatorul cel mai superficial o remarcă.

Conflicte de revendicare a puterii, războaie, revolte și neliniști nu sunt ceva nou pe pământul acesta. Când nu au existat aceste lucruri, după ce a venit păcatul în lume? Cu toate că noi trebuie să răspundem afirmativ la această întrebare, îndrăznim totuși să afirmăm că neliniștea actuală mult răspândită și răsturnările au luat o proporție așa de mare că ele pot fi numite însușirea dominantă a epocii noastre. Da, conform Bibliei, conducătorul nostru, noi ne așteptăm chiar la o intensificare a acestora.

Însușirile neliniștilor din zilele actuale

Neliniștea existentă în zilele noastre arată două însușiri, demne de remarcat:

1. În dimensiunea ei ea este practic mondială. Fiecare țară cu o oarecare însemnătate suferă de neliniște și de asemenea multe țări mai mici sunt cuprinse de ea. În trecut ea se găsea mai mult în țările subdezvoltate; astăzi neliniștea a devenit mai marcantă în țările civilizate și bogate. Fie că civilizația este în răsărit și descinde din timpuri străvechi precum este în China sau în țările din vest și moderne, ca în Europa și America, aceasta nu joacă nici un rol. Regimentul de fier al comunismului, care a omorât milioane de oameni, ca să ajungă la țelul lui, pare să fi biruit neliniștea; însă sub suprafață ea este încă prezentă. În țările cu libertate politică mare bate foarte puternic vântul instigării și al revoluției. El amenință să devină curând un uragan.
2. Neliniștea actuală cuprinde fiecare domeniu al gândirii și acțiunii omenești. Niciodată nu a fost așa ceva cum este astăzi. Imperii mondiale au venit, au avut înflorirea lor și s-au prăbușit. Însă în lumea filozofiei și a științei aplicate domnește liniștea. Constatăm astăzi schimbări uriașe în toate domeniile. Duhul omenesc lucrează cu energie aproape supranaturală, ca să dezvolte idei și teorii noi în domeniul social, politic și religios, și să facă invenții de necrezut.

Ce înseamnă toate acestea? Cu siguranță această întrebare stă pe prim plan în gândurile fiecărui observator lucid. Pentru creștinul credincios, care se pleacă sub Cuvântul lui Dumnezeu și primește lumina răspândită de Cuvânt, nu este așa de greu să descopere răspunsul. Istoria ne dă în cel mai bun caz detalii incomplete despre evenimentele din trecut. Numai Biblia ne dezvăluie firul de aur al planului divin, care străbate istoria întreagă. Haideți să încercăm sub călăuzirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să vedem aceasta și astfel să primim răspunsul divin.

Diferite forme de guvernământ

Celor mai mulți cititori ai noștri le este clar că înainte de potop nu a existat nici un regim. Epoca aceea a culminat cu o violență așa de mare și o așa stricăciune, că singura posibilitate de ajutoare era nimicirea (vezi Geneza 6.1-13).

Pe pământul curățit a fost instaurată o formă de guvernare în persoana lui Noe (Geneza 9.1-6). După distrugerea turnului Babel pare ca autoritatea pe linia principală a urmașilor lui Noe să se fi abătut. Fiecare familie a început să se subordoneze propriului cap al seminției. A apărut ideea împărăției. Din partea lui Dumnezeu nu a existat nici o altă dezvoltare cu privire la guvernare, până când El a chemat pe poporul Său din Egipt. Începând de atunci, El, marele Dumnezeu-lahve, a exercitat autoritatea Sa de guvernare în mijlocul lor.

Momentul, pe care El l-a ales pentru aceasta, este foarte semnificativ. Egiptul, unul din cele mai vechi popoare, a obținut înflorirea cea mai mare. Ei au alungat dinastia străină a „împăraților păstori” și s-au unit sub domnia faraonului indigen, puternic și războinic. Cuceririle lor au ajuns până la Eufrat. În timpul acela Dumnezeu Și-a revendicat dreptul asupra poporului Său și a dat o lovitură puternică asupra lor. Aceasta a însemnat începutul decăderii acestei împărății. Dumnezeu a condus pe poporul Său în țara făgăduită, în ciuda încăpățânării acestuia. Domnul Și-a revendicat dreptul asupra acestei țări ca fiind a Lui, și prin poporul Său a luat-o în posesie. El Și-a revendicat această țară ca semn, că pământul întreg îi aparține. În legătură cu traversarea Iordanului se spune de două ori despre El ca fiind „Domn al întregului pământ” (Iosua 3.11,13).

La scurt timp după ce poporul a ajuns în țara făgăduită, el s-a plictisit să mai fie un popor proprietate a lui Dumnezeu, având pe Dumnezeu ca singurul Conducător al lor, dar nevăzut. Ei au cerut un împărat vizibil, omenesc. Dumnezeu a permis această abatere de la El cu consecințe grave. După experiența amară cu omul după inima lor, Dumnezeu le-a dat pe David, omul după inima Lui. El l-a pus ca păstor peste poporul Său și a extins împărăția lui, încununând cu succes armatele lui David. Coroana – care însemna de fapt nu numai domnia peste Israel, ci și domnia viitoare peste lumea întreagă (compară cu Psalmul 89.27, care se referă la Mesia din seminția lui David) – a fost pusă pe capul lui și a fost confirmată seminției lui. El a purtat-o pentru scurt timp și după el urmașul său Solomon.

După aceea a urmat istoria inevitabilă a decăderii. Împărăția a fost împărțită, și numai partea mică a urmat pe purtătorul coroanei lui David. Puterea lor s-a redus când decăderea a devenit tot mai mare, în ciuda trezirilor ocazionale lucrate de Dumnezeu.

În final a venit sfârșitul. Zedechia, ultimul purtător al coroanei – cu toate că el a purtat-o numai cu numele – a adăugat trădarea la păcatele lui multe și a dezonorat Numele Dumnezeului lui. Drept urmare Scriptura relatează nu mai puțin de patru ori (2. Împărați 25; 2. Cronici 36; Ieremia 39; 52), că Ierusalim a căzut în mâna babilonienilor și domnia a ajuns în mâna lui Nebucadnețar. A început „timpurile națiunilor” (Luca 21.24).

Tocmai în timpul acela până profetului Ezechiel a scris cuvinte remarcabile. Când coroana, care de fapt însemna nu numai domnia peste Israel, ci și coroana viitoare a lumii, a căzut de pe fruntea ultimului principe răzvrătit de pe linia lui David prin judecata de răsplătire din partea lui Dumnezeu, au fost scrise următoarele cuvinte. Ele sunt așa de importante că le redăm în

Întregime:

- **Ezechiel 21.25-27:** Și ție, cel necurat, cel rău, mai-mare al lui Israel, a cărui zi a venit la timpul nelegiurii de la sfârșit, așa zice Domnul Dumnezeu: «Scoateți mitra și luați coroana! Ce este nu va mai fi. Înălțați pe cel smerit și smeriți pe cel înălțat! O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna! Aceasta de asemenea nu va mai fi până nu va veni acela căruia îi aparține, și lui i-o voi da».

Ce minunat de concludent! Cum luminează această rază de lumină partea întunecată a istoriei omenești începând din ziua aceea! Coroana a fost realmente îndepărtată. Dacă s-ar putea face o istorie detaliată a lumii, ar rezulta nimic altceva decât o prezentare a diferitelor eforturi ale oamenilor și popoarelor de a se înălța și să apuce această coroană. Din această prezentare s-ar putea de asemenea recunoaște și felul sigur și competent în care Dumnezeu i-a smerit și i-a răsturnat atunci când se părea că ei și-au atins țelul.

Dumnezeu a dat lui Daniel o viziune despre aceasta (Daniel 7). S-a confirmat visul lui Nebucadnețar din Daniel 2. Pentru un moment scurt părea că această coroană aparținea acestui împărat mare. Însă prin faptul că el s-a înălțat peste măsură, el a fost coborât adânc și lovit cu nebunie, așa cum descrie Daniel 4. Nu la mult timp după aceea a căzut marele său Babilon și a fost răsturnat. La fel s-a întâmplat cu imperiile mondiale care au urmat al perșilor, al grecilor și al romanilor. Fiecare a durat un timp și apoi a fost răsturnat.

Nu mai este nici un imperiu mondial

De la desființarea imperiului roman nu a mai fost nici un imperiu care să aibă practic sub autoritatea lui întreaga lume civilizată. Au existat într-adevăr oameni care cu câteva secole în urmă au vorbit despre un imperiu britanic, deoarece regina Victoria a fost chemată din India ca împărăteasă. Însă toate acestea au trecut și desființarea lui – dacă chiar se putea vorbi despre o împărăție – este practic încheiată. Au avut loc două războaie mondiale mari; și astăzi Asia și Europa se aseamănă cu tabere ale armatei înarmate. Coroana hegemoniei mondiale s-a pierdut, ea „nu mai este”. Națiuni puternice doresc s-o recâștigate, dar ele șovăie. Ele se tem că dacă răstoarnă alte națiuni vor fi ele răsturnate.

Însă starea actuală de echilibru total nesigur nu poate dura pentru toate timpurile. Nu sunt puțini cei care sunt conștienți de aceasta și vorbesc confuz despre venirea unui „Armagedon”. Prin aceasta ei se referă la acea controversă mare în care va fi implicată întreaga lume civilizată. Ei par însă să uite că în Apocalipsa 16.13-16, unde se folosește această expresie, nu este vorba de o luptă îngrozitoare între om și om. Acolo este vorba mai degrabă de răzvrătirea arogantă și păcătoasă a forțelor armate ale oamenilor unite împotriva lui Dumnezeu. Este foarte posibil ca aceste atenționări referitoare la nenorocirea care va veni să inițieze apropierea Armagedonului real. Cuvintele lor, ca acelea ale lui Caiafa în Ioan 11.49-52, pot însemna mai mult decât ei sunt conștienți de ele.

În ultimii ani au apărut forțe noi cu puteri mari. În țări în care există încă o oarecare formă de creștinism, ele se unesc în jurul ideii „frățietatea tuturor oamenilor”, bazată pe „paternitatea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu”. Noua teologie progresistă, umanistă, unitarismul,

socialismul s-au dezvoltat din această idee de bază. Mult mai pregnant este comunismul ateist, care domină astăzi gândirea și faptele popoarelor mari, care constituie aproximativ o treime din omenire. Toate acestea în mâna lui satan sunt desigur o pregătire pentru ultima alianță politică mare a omenirii, pentru ca ea să fie pregătită pentru antihrist.

Împăratul care va veni

Unii gândesc că Mesia, căruia Îi aparține coroana de drept, ar fi venit deja. El a fost realmente aici, însă nu pentru a prelua drepturile Lui. El a permis mai degrabă oamenilor să aibă ceasul lor, și a permis puterii întunericului să se reveleze, pentru ca El prin moartea Sa să realizeze răscumpărarea. Satan, care și-a însușit pe nedrept coroana, l-a oferit-o realmente Lui, atunci când L-a ispitit în pustie. Isus a respins-o și nu a ales acest drum simplu, scurt spre glorie, ci a ales cărarea grea, care conducea prin moarte și înviere – „Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?” (Luca 24.26).

Însă El a profetizat clar că va veni o altă căpetenie și va lua coroana din mâna lui satan – crezând că este adevărata coroană a pământului. „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.43).

În zilele mării triunități a răului care va veni – balaurul, fiara și profetul mincinos, despre care citim în Apocalipsa 13 – se va părea că profeția lui Ezechiel va fi făcută nevalabilă și se va adevăra contrariul ei. Oamenii se vor fi unit într-o măsură așa de mare într-o așa numită „frățietate”, că numai apariția unui „supraom” fără scrupule va fi necesară să ia în mâini frâiele puterii și să introducă tirania cea mai îngrozitoare, pe care lumea a trăit-o vreodată. Când va fi venită această stare de lucruri, nimic nu va mai putea elibera pe oameni din plasa pe care ei înșiși și-au pus-o la propriile picioare. O mare majoritate se va bucura chiar de tirania instaurată. Ei vor spune: „Pace și siguranță”, și vor crede că acum au primit pentru totdeauna coroana și nu trebuie să se mai teamă de nici o răsturnare.

Dar „când vor spune: «Pace și siguranță!», atunci deodată vine pieirea peste ei” (1. Tesaloniceni 5.3). Ultimele rânduri ale făgăduinței lui Ezechiel vor avea o împlinire deodată. Ultima răsturnare mare va avea loc în adevăratul Armagedon. Mai întâi vor fi nimiciți fiara și profetul mincinos și armatele lor prin arătarea deodată a Aceluia „căruia Îi aparține dreptul”. La scurt timp după aceea, așa considerăm noi, puterile impresionante ale nordului, Gog, căpetenia Roșului, a Meșecului și a Tubalului și aliații lor vor suferi o înfrângere uriașă (Ezechiel 38-39). Ultima răsturnare și definitivă va fi avut atunci loc.

În ziua aceea coroana pierdută de mult timp se va vedea pe capul Omului din Nazaret lepădat odinioară, Domnul nostru Isus demn de adorare. Ea va fi împodobită nu numai cu pietrele prețioase ale creației, ci și cu giuvaierurile minunate ale răscumpărării. Ea își va avea locul permanent pe acest Cap, cu toate că la sfârșitul Împărăției păcii de o mie de ani a lui Hristos satan va iniția încă o dată o revoltă (Apocalipsa 20-7-10). Însă această răscoală va fi înfrântă imediat, așa că niciodată nu se va mai ajunge la o răsturnare. Coroana își va avea locul ei veșnic de odihnă pe fruntea Sa sfântă.

Ce să spunem noi cu privire la aceste lucruri? În primul rând să nu ne lăsăm tulburați prin

neliniștea și duhul răscoalei și răsturnării care umple lumea întreagă în zilele noastre. Să ne preocupăm mai degrabă să lăsăm să fluture drapelul unei mărturii credincioase pentru Domnul Isus și Evanghelie, care Îl are pe El ca și conținut. Dumnezeu nu schimbă niciodată planurile Sale cu privire la faptele Sale, așa cum oamenii fără excepție trebuie să facă. Învățăturile, pe care Domnul le-a dat la început, sunt încă valabile – Duhul Sfânt a venit și noi îi urmăm pe primii ucenici, cărora El le-a spus: „Veți fii martorii Mei” (Faptele apostolilor 1.8).

Și mai departe, niciodată să nu lucrăm împreună cu lumea și să nu sprijinim sistemele ei și străduințele ei. Toate acestea deschid drumul pentru antihrist, chiar dacă ea nu știe. Să rămânem în părtășia cu Tatăl și cu Fiul, dacă vrem ca în comportarea noastră față de oamenii lumii să fim așa cum ne spune Scriptura: „Atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. ... Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine” (Romani 12.18.21).

În încheiere să ținem cu tărie în inimile noastre gândul că toată neliniștea și toate răsturnările vor fi numai „până va veni El”. Vrem astfel să ne îndreptăm ochii spre răsăritul Soarelui, în așteptarea zilei mult dorite, și să spunem: „Amin; vino Doamne Isuse!”

Tradus de la: [Die Weltherrschaft](#)

Titlul original: „Die Weltherrschaft“
din *Halte fest*, Anul 19, 1976, pag. 265 și următoarele.
Cu aprobarea amabilă a editurii Beröa-Verlag, Zürich.

Traducere: Ion Simionescu